

Arrest

nr. 292 181 van 19 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: bij zijn advocaat S. ZAMAN
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 17 juli 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. ZAMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 juni 2022 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 29 augustus 2022 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze verblijfsaanvraag ontvankelijk, maar ongegrond en beslist hij tot de afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten. Bij arresten van 20 maart 2023 met nrs. 286 338 en 286 339 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen.

1.2. Op 11 april 2023 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 16 mei 2023 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie deze verblijfsaanvraag onontvankelijk, omdat de ingeroepen elementen dezelfde zijn als deze die werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag. Eveneens op 16 mei 2023 beslist hij opnieuw tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beide beslissingen worden verzoeker op 12 juli 2023 ter kennis gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten is de, in het kader van huidige vordering, bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.1. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen.

3.2. In het verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Onderhavig verzoek is uiterst dringend en volstrekt noodzakelijk teneinde hic et nunc een einde te stellen aan de maatregel waarvan verzoeker voorwerp uitmaakt.

Verzoeker dreigt van zijn vrijheid te worden beroofd met het oog op verwijdering van het grondgebied. Verzoeker riskeert aldus eerstdaags voorwerp te zullen uitmaken van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Een gewone schorsingsprocedure kan onmogelijk tijdig gevolgen ressorteren en kan derhalve niet effectief zijn.

De urgentie en volstreckte noodzakelijkheid van het gevorderde bij uiterst dringende noodzakelijkheid is in casu af te leiden uit het gevaar van een niet-tijdige behandeling dat zou voortvloeien uit de aanwending van een gewoon schorsings- en/of vernietigingsberoep. Verzoeker vordert de schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid daar hij van zijn vrijheid dreigt te worden beroofd en dreigt te worden opgesloten teneinde naar zijn land van herkomst te worden teruggestuurd. Zelfs een miniem uitstel van de schorsing zou bijgevolg de beoogde doelstelling van een schorsingsarrest in het gedrang brengen. De dreigende vrijheidsberoving en verwijdering van het grondgebied maakt van het indienen van onderhavig verzoekschrift het enige middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen uitoefenen.

De bestreden beslissing geeft aan verzoeker het bevel het grondgebied te verlaten en kent hem daartoe een termijn toe van 7 dagen. De aanwezigheid van de 'uiterst dringende 7 noodzakelijkheid' is bijgevolg prima facie onbetwistbaar. De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid te worden geschorst.

Immers, door de omzetting van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, (hierna: 'Terugkeerrichtlijn'), vormt de uitvoering van de uitwijzingsbeslissing niet langer een mogelijkheid, maar is ze een verplichting geworden. Hieruit volgt duidelijk de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Dat het huidige artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet inderdaad niet langer vereist dat er sprake is van een opsluiting in afwachting van repatriëring teneinde de voldoen aan de voorwaarde van 'imminentie' (cf. EHRM Joseft. België, 27 februari 2014). Dat ook in casu de gewone schorsingsprocedure geen effectief rechtsmiddel kan zijn tegen een weigering van verblijf en een uitwijzingsbevel, ook al is er nog geen repatriëring gepland. Immers, volgens het EHRM, is de constructie waarbij een gewone vordering tot schorsing kan worden ingesteld en nadien een verzoek om voorlopige maatregelen kan worden ingediend, in theorie misschien doeltreffend, maar is deze in de praktijk nauwelijks te hanteren en te ingewikkeld om te voldoen aan de vereisten van een beschikbaar en toegankelijk beroep zoals in rechte en in praktijk, voortvloeiend uit artikel 13 juncto artikel 3 van het EHRM.

Dat de uiterst dringende noodzakelijkheid ook volgt uit het feit dat de medische problematiek van verzoeker onmiskenbaar is en de nakende vrijheidsberoving an sich eveneens een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt nu een vrijheidsberoving gelet op die medische problematiek, waarmee de alhier bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt (cf. infra en supra) een onmenselijke behandeling zou uitmaken voor de persoon van verzoeker.

Het is ontegensprekelijk dat de schorsing het aangevoerde nadeel van de onterechte dreigende vrijheidsberoving en verwijdering van het grondgebied zal kunnen wegnemen of verhinderen.

Uit al het voorgaande dient te worden besloten dat aan de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is voldaan."

3.3. In zijn nota met opmerkingen betwist verweerder dat de voorwaarde van het uiterst dringend karakter is voldaan. Hij wijst er op dat verzoeker niet wordt vastgehouden en er momenteel geen maatregel van gedwongen verwijdering is voorzien.

3.4. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Hieruit blijkt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, hetgeen in het bijzonder het geval is indien deze is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt niet dat verzoeker zich thans in een situatie bevindt waarin hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt er melding van dat verzoeker een termijn van zeven dagen na de kennisgeving krijgt om vrijwillig uitvoering te geven aan dit bevel. In dit bevel wordt verder het volgende vermeld:

“Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien [u] nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

Noch uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een imminente tenuitvoerlegging van dit bevel, door de diensten van de verweerder, actueel aan de orde is of reeds in het vooruitzicht wordt gesteld.

Verzoeker betoogt dat hij, na het verstrijken van de termijn van zeven dagen voor het vrijwillig vertrek, het risico loopt om te worden beroofd van zijn vrijheid en om het voorwerp te zullen uitmaken van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het gaat echter om een loutere mogelijkheid. De enkele vrees dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op elk moment kan plaatsvinden, eens de verleende termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten is verstreken, rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief zal plaatsvinden vanaf het verstrijken van deze termijn. Deze loutere vrees vormt derhalve niet het vereiste bewijs dat over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de gewone schorsingsprocedure, slechts uitspraak zal worden gedaan nadat verzoeker door het bestuur daadwerkelijk zou zijn verwijderd van het grondgebied (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510).

Het gegeven dat ingevolge de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeer-richtlijn) de uitvoering van een uitwijzingsbeslissing een verplichting is, zoals aangevoerd door verzoeker, doet hier niet anders over oordelen en maakt niet dat actueel reeds sprake is van een imminente tenuitvoerlegging van het bestreden bevel.

De loutere afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten en het loutere verzoek om hieraan binnen de zeven dagen gevolg te geven, zonder hierbij te voorzien in een dwangmaatregel die als doel heeft verzoeker te verplichten het grondgebied te verlaten, maakt als dusdanig nog geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

Verzoeker wijst nog op algemene wijze op zijn medische problematiek waardoor volgens hem een nakende vrijheidsberoving op zich een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Nog daargelaten het gegeven dat de Raad geen bevoegdheid heeft voor een eventuele tussen te komen beslissing tot vrijheidsberoving, beperkt verzoeker zich op dit punt tot een loutere bewering die hij nalaat concreet aan te tonen. Hiermee wordt ook andermaal niet aangetoond dat de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten momenteel reeds imminent is. Verzoeker toont niet concreet aan dat er sprake is van een *“prangende medische toestand”* in zijn hoofd die momenteel moet worden onderzocht en dat dit onderzoek niet zou kunnen wachten tot het ogenblik waarop er effectief een gedwongen verwijdering plaatsvindt.

De Raad benadrukt, nogmaals, het uitzonderlijk en ongewoon karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstig nadeel zich zou voordoen. In het verzoekschrift wordt zulks echter op geen enkele wijze toegelicht.

De vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid, waaraan krachtens artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt vermoed te zijn voldaan indien de betrokkene wordt vastgehouden of ter beschikking is gesteld van de regering, kan ook geenszins worden beschouwd als een onaanvaardbare beperking van het recht van een verzoekende partij op een effectieve rechtsbescherming, te meer daar de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de enkele reden dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond, niet verhindert dat een verzoekende

partij later opnieuw de (gewone) schorsing van de uitvoering van dezelfde administratieve rechtshandeling vraagt. Het staat verzoeker dus vrij om een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet en om, indien de tenuitvoerlegging van de terugkeerbeslissing naderhand imminent wordt, de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing te vragen bij wege van voorlopige maatregelen zoals bedoeld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft duidelijk kennis van deze proceduremogelijkheid, nu hij hier zelf op wijst in zijn verzoekschrift. Hij verduidelijkt niet waarom deze proceduremogelijkheid voor hem in de praktijk nauwelijks te hanteren zou zijn, te meer gelet op zijn kennis hiervan en nu hij ook reeds bijstand geniet van een advocaat. Verzoeker beschikt wel degelijk over een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM (zie ook GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016; GwH 20 november 2019, nr. 186/2019). Inzake het geciteerde kamerarrest van het EHRM, wijst de Raad er volledigheidshalve nog op dat het EHRM bij arrest van de Grote Kamer van 19 maart 2015 deze zaak van de rol heeft geschrapt.

Gelet op het feit dat verzoeker niet van zijn vrijheid werd beroofd en er geen gedwongen uitvoering is gepland, wordt niet aangetoond dat de schorsing van de uitvoering van de bestreden maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn.

Verzoeker toont dus niet aan dat hij het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en brengt geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

3.6. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS